

Právo obviněného být slyšen v kontradiktorním řízení

Právo obviněného být slyšen v kontradiktorním řízení, v němž je přezkoumávána zákonnost dalšího trvání vazby, patří mezi základní institucionální záruky spravedlnosti řízení o pokračování či skončení omezení osobní svobody.....

Právo obviněného být slyšen v kontradiktorním řízení, v němž je přezkoumávána zákonnost dalšího trvání vazby, patří mezi základní institucionální záruky spravedlnosti řízení o pokračování či skončení omezení osobní svobody.

Mezi institucionální rysy vyžadované u subjektu přezkoumávajícího oprávněnost zbavení svobody patří nestrannost a nezávislost. Tyto rysy státní zástupce nespĺňuje, a to jak z hlediska svého osobního statutu (srov. § 18 odst. 2, § 12d odst. 2 a § 12e odst. 1 a 2 ve spoj. s § 9 odst. 2 a § 10 odst. 4 zákona č. [283/1993](#) Sb., o státním zastupitelství a též Hlavu třetí Ústavy ČR- tj. syst. řazení k moci výkonné), tak z hlediska svého procesního postavení v trestním řízení (viz čl. 80 odst. 1 Ústavy a § 2 odst. 5 věta pátá a § 68 odst. 1 věta třetí tr.ř.) Rozhodnutí státního zástupce o ponechání obviněného ve vazbě není rozhodnutím ve smyslu čl. 5 odst. 4 Úmluvy.“

I. ÚS 573/02

Ústavní soud rozhodl ve věci ústavní stížnosti B. C., bytem Č. T., , proti usnesení Vrchního soudu v Praze, proti usnesení státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze a proti usnesení Vrchního soudu v Praze,

takto:

I. Usneseními Vrchního soudu v Praze vydanými bez slyšení obviněného stěžovatele, došlo k porušení základních práv stěžovatele, garantovaných čl. 5 odst. 4 a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Obě usnesení se ruší.

II. Ústavní stížnost proti usnesení státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne se odmítá.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Stěžovatel se ústavními stížnostmi ze dnů 19. 9. 2002 a 19. 2. 2003 domáhal zrušení výše citovaných usnesení. Usnesením státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze bylo rozhodnuto, že se stěžovatel ponechává ve vazbě [§ 71 odst. 4 a § 72 odst. 1 zákona č. [141/1961](#) Sb., trestní řád v tehdy účinném znění, dále jen „tr.ř.“] Stížnost stěžovatele proti tomuto usnesení Vrchní soud v Praze po neveřejném zasedání usnesením ze dne 24. 7. 2002 [5 To 91/02] zamítl. Proti oběma rozhodnutím podal stěžovatel ústavní stížnost, které byla přidělena spisová značka I. ÚS 573/02. Následně Vrchní soud v Praze dne usnesením vydaném v neveřejném zasedání [6 To 140/02] zamítl žádost stěžovatele o propuštění z vazby [§ 72 odst. 3 tr.ř.] a o jejím nahrazení písemným slibem. Proti tomuto usnesení rovněž podal stěžovatel ústavní stížnost, které byla přidělena spisová značka I. ÚS 111/03. Vzhledem k tomu, že obě ústavní stížnosti směřovaly proti rozhodnutím téhož soudu a věcně se týkaly obdobné otázky - propuštění stěžovatele z vazby, byly dne 25. 11. 2003 spojeny ke společnému řízení a

rozhodnutí [§ 63 zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon") a § 112 odst. 1 o.s.ř.]

Stěžovatel žádal zrušení výše uvedených rozhodnutí na základě tvrzení, že jimi bylo zasaženo do jeho práva být zbaven svobody pouze zákonem stanoveným způsobem, garantovaného čl. 8 odst. 2 a 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), práva domáhat se svého práva u nezávislého soudu dle čl. 36 odst. 1 Listiny, práva na spravedlivý proces dle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a porušen měl být i čl. 5 odst. 4 Úmluvy garantující právo osob zbavených osobní svobody na přezkum oprávněnosti [„lawfulness“] omezení svobody. Ústavní stížnosti byly včasné [§ 72 odst. 2 zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, dále též „zákon“] a protože byly i z hlediska dalších formálních podmínek ve shodě se zákonem [§§ 34, 35, 72 odst. 1 a § 75 zákona], mohl Ústavní soud přikročit k jejich posouzení z hlediska opodstatněnosti.

Stěžovatel v ústavní stížnosti uvedl konkrétní námitky vyvracející důvodnost závěrů soudu s tím, že tyto námitky nemohl uplatnit v řízení, které je požadováno čl. 5 odst. 4 Úmluvy, tedy v řízení kontradiktorním, s procesními zárukami pro obviněného, mezi něž mj. patří rovnost zbraní, možnost vznést argumenty proti ponechání ve vazbě a možnost nahlédnout do spisu natolik, aby mohl vyvracet důvody státního zástupce pro trvání vazby, přitom má obviněný právo, aby byl v tomto kontradiktorním řízení osobně slyšen. Tyto požadavky dle stěžovatele vyplývají z rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva Garcia Alva proti Německu, Schöps proti Německu, Lamy proti Belgii a Nikolovová proti Bulharsku.

II. a)

Vrchní soud ve svých usneseních v podstatě posuzoval trvání vazebního důvodu dle ust. § 67 písm. a) tr.ř. [tzv. útěková vazba] a své rozhodování opíral o skutečnosti obsažené ve spise. Z nich dovedl, že stěžovatel, který má kromě občanství ČR také občanství USA, není na území ČR stabilně vázán ke konkrétnímu místu pobytu a obava z jeho uprchnutí je důvodná. Proto zamítl stížnost stěžovatele proti rozhodnutí státního zástupce o jeho ponechání ve vazbě [5 To 91/02], resp. proto zrušil rozhodnutí Městského soudu v Praze o nahrazení vazby slibem a probačním dohledem [6 To 140/02]. V obou případech vrchní soud rozhodoval v souladu s ust. § 240 tr.ř., přičemž i ustanovení § 242 odst. 2 tr.ř. vyložil tak, že neumožňuje konat slyšení stěžovatele.

II. b)

K výzvě se k ústavní stížnosti vyjádřil Vrchní soud v Praze [5 To 91/02], prostřednictvím předsedkyně senátu JUDr. Věry Kůrkové [§ 42 odst. 4 a § 30 odst. 4 zákona]. Soud má za to, že při rozhodování o stížnosti proti ponechání ve vazbě, měl stěžovatel možnost předložit argumenty. Důvody pro ponechání ve vazbě jsou z odůvodnění usnesení seznatelné a rozhodování o vazbě je přísně dvojinstanční. Námitka porušení práva na spravedlivý proces je bezdůvodná a stížnost by měla být zamítnuta, resp. odmítnuta. Předseda senátu Vrchního soudu v Praze JUDr. Pavel Zelenka navrhl zamítnutí resp. odmítnutí ústavní stížnosti proti usnesení sp.zn. 6 To 1401/02, když ve stručnosti odkázal na argumentaci v něm obsaženou. K věci se vyjádřil také státní zástupce Vrchního státního zastupitelství JUDr. Zdeněk Valášek [§ 42 odst. 4 a § 30 odst. 3 zákona], který uvedl, že právo nahlédnout do spisu nebylo v předmětné věci [sp.zn. VS Praha 5 To 91/02] nikdy upřeno a stěžovatel je několikrát využil. Rozhodnutí o vzetí do vazby byl stěžovatel osobně přítomen a další jednání o jeho stížnostech byla neveřejná, ve shodě s trestním řádem. Soud ovšem rozhoduje toliko na základě listinných důkazů (včetně písemného vyjádření obviněného), se kterými se může obviněný, požádá-li o to včas, předem seznámit. Stěžovatel se vždy mohl vyjádřit k obsahu spisu, na jehož podkladě soud rozhodoval a obviněný patrně v tomto směru nevyčerpal všechny procesní prostředky k ochraně svých práv. Proto státní zástupce navrhl zamítnutí stížnosti.

Ústavní soud měl k dispozici usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 7. 2002 [5 To 91/02] a 20.

12. 2002 [6 To 140/02] a vyžádal si protokoly o neveřejných zasedáních tohoto soudu, která se konala dne 24. 7. 2002 a 20. 12. 2002, které všechny provedl k důkazu.

III.

Dle § 48 odst. 1 zákona, provádí Ústavní soud důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu, přičemž rozhoduje, které z navrhovaných důkazů je třeba provést a může provést i jiné důkazy, než jsou navrhovány. Ústavní soud zkoumá, zda rozhodováním obecných soudů došlo k porušení některého ze základních práv či svobod, garantovaných ústavním pořádkem. Naopak nezkoumá, zda bylo porušeno „jednoduché“ právo. Pro oblast dokazování z toho plyne maxima vést dokazování ke skutečnostem dokazujícím dotčení na základních právech a svobodách.

Podle ust. § 44 odst. 2 zákona může Ústavní soud se souhlasem účastníků upustit od ústního jednání, nelze-li od tohoto jednání očekávat další objasnění věci. Účastníci pro tento případ souhlas dali. Od ústního jednání bylo posléze upuštěno.

IV. a)

Ústavní soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že ústavní stížnost je důvodná.

Ústavní soud ustáleně judikuje, že jeho úkolem je jen ochrana ústavnosti a nikoliv „běžné“ zákonnosti (čl. 83 Ústavy ČR). Ústavní soud není povolán k přezkumu správnosti aplikace „jednoduchého“ práva a může tak činit jen tehdy, jestliže současně shledá porušení základního práva či svobody [§ 72 odst. 1 písm. a) zákona, ve spojení s čl. 1 a 10 a dále čl. 3 Ústavy ČR], protože základní práva a svobody vymezují nejen rámec normativního obsahu aplikovaných právních norem, nýbrž také rámec jejich ústavně konformní interpretace a aplikace. Interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti, pak znamená porušení základního práva či svobody.

Ústavní soud byl v daném případě povolán k posouzení otázky, zda rozhodnutí Vrchního soudu v Praze odpovídají požadavkům ust. čl. 5 odst. 4 Úmluvy, tak jak je chápe Evropský soud pro lidská práva, závazně vykládající ustanovení Úmluvy o lidských právech a základních svobodách, která má dle čl. 10 Ústavy České republiky aplikační přednost před ustanoveními „běžných“ zákonů.

IV. b)

Z důkazů vyplývá, že soud při rozhodování o ponechání stěžovatele ve vazbě rozhodoval v neveřejném zasedání, při kterém nebyl přítomen ani jeho obhájce, ani sám obviněný. Tento stav je v souladu s ustanoveními § 71, § 148, § 149, § 240 a § 242 tr.ř., jsou-li vykládány v izolovaném kontextu trestního řádu, avšak koliduje s výkladem čl. 5 a 6 Úmluvy, tak jak jej podává Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ve svých rozhodnutích, kde právo být slyšen, zařadil mezi základní procesní garance aplikované v případech omezení svobody (srov. např. rozhodnutí z 28. 10. 1998: Assenov a ost. vs. Bulharsko, 24760/94, § 162): „Soud připomíná, že čl. 5 odst. 4 zajišťuje každému, kdo byl zatčen nebo zadržen, právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud provedl kontrolu dodržování procesních a hmotně-právních podmínek nezbytných pro zákonnost [resp. oprávněnost - „lawfulness“] zbavení svobody ve smyslu čl. 5 odst. 4 (viz Brogan). Ačkoli řízení uvedené v čl. 5 odst. 4 nemusí být vždy doprovázeno zárukami podobnými těm, jež předepisuje čl. 6 odst. 1 pro občanskoprávní a trestní řízení (viz Megyeri proti Německu, 1992), je nutné, aby mělo soudní charakter a nabízelo záruky adekvátní druhu příslušného zbavení svobody. Jedná-li se o osobu, jejíž zbavení svobody spadá pod čl. 5 odst. 1 písm. c), je nezbytné konání slyšení (viz Schiesser a dále Sancher-Reisse proti Švýcarsku, 1986, Kampanis proti Řecku, 1995).“ [„The Court recalls that by virtue of Article 5 § 4, an arrested or detained person is entitled to bring proceedings for the review by a court of the procedural and substantive conditions which are essential for the “lawfulness”, in the sense of Article 5 § 1 (see paragraph 139 above), of his or her deprivation of liberty (see the above-mentioned Brogan and Others judgment, p. 34, §65.) Although it is not always necessary that

the procedure under Article 5 § 4 be attended by the same guarantees as those required under Article 6 § 1 of the Convention for criminal or civil litigation (see the *Megyeri v. Germany* judgment of 12 May 1992, Series A no. 237-A, p. 11, § 22), it must have a judicial character and provide guarantees appropriate to the kind of deprivation of liberty in question. In the case of a person whose detention falls within the ambit of Article 5 § 1 (c), a hearing is required (see the above-mentioned *Schiesser* judgment, p. 13, §§ 30–31, the *Sanchez-Reisse v. Switzerland* judgment of 21 October 1986, Series A no. 107, p. 19, § 51, and the *Kampanis v. Greece* judgment of 13 July 1995, Series A no. 318-B, p. 45, § 47).“] Tento právní názor soud potvrdil v mnoha dalších rozhodnutích (srov. na <http://hudoc.echr.coe.int/hudoc/> rozhodnutí ze dne: 25. 3. 1999: *Nikolovová vs. Bulharsko*, 31195/96, § 58, řádek 20; 4. 7. 2000: *Niedbała vs. Polsko*, 27915/95, § 66, ř. 12; 11. 7. 2000 *Trzaska vs. Polsko*, 25792/94, § 74, ř. 12; 10. 10. 2000, *Graužinis vs. Litva*, 37975/97, § 31, ř. 4; 9. 1. 2001, *Kawka vs. Polsko*, 25874/94, § 57, ř. 12; 13. 2. 2001, *Garcia Alva vs. Německo*, 23541/94, § 39, ř. 13; 13. 2. 2001, *Lietzow vs. Německo*, 24479/94, § 44, ř. 14; 13. 2. 2001, *Schöps vs. Německo*, 25116/94, § 44, ř. 14; 9. 1. 2003, *Šiškov vs. Bulharsko*, 38822/97, § 77, ř. 5). ESLP tak zřetelně artikuloval principy obsažené v dřívějších rozhodnutích (rozh. ze dne 21. 10. 1986 *Sanchez-Reisse vs. Švýcarsko*, 9862/82, § 51, ř. 18 nebo ze dne 13. 7. 1995 *Kampanis vs. Řecko*, 17977/91, § 47 ř. 1).

Vazba uvalená z důvodů uvedených v ust. § 67 tr.ř. spadá do aplikačního záběru ustanovení čl. 5 odst. 1 písm c) Úmluvy. Přitom článek 5 odst. 4 Úmluvy podle kterého: „Každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody neoprávněné [unlawful]“ nepochybně vyžaduje, aby v řízení o přezkumu oprávněnosti vazby byla dotčená osoba osobně slyšena. Bylo nutné se zabývat otázkou, zda se tento jednoznačný výklad ESLP vztahuje na rozhodování státního zástupce o ponechání obviněného ve vazbě (§ 71 odst. 4 a § 73b odst. 2 tr.ř.), resp. na rozhodování soudu o stížnosti proti takovému rozhodnutí státního zástupce (§ 146a odst. 1 písm. a) tr.ř.) a na rozhodování soudu o žádosti obviněného o propuštění na svobodu (§ 72 odst. 3 tr.ř. ve spoj. s § 74 tr.ř.). Podle ustálené judikatury ESLP je třeba na tato přezkumná řízení nutno vztáhnout stejné požadavky, jako jsou požadavky kladené na prvotní rozhodování o zbavení osobní svobody, což jednoznačně vyplývá jak z výše citovaných rozhodnutí, tak z rozhodnutí ze dne 29. 11. 1988: *Brogan a ostatní vs. Velká Británie* (11209/84, § 65). To platí v každém případě, protože je nerozhodné, zda se tato řízení konají z podnětu státního zástupce, nebo z úřední povinnosti [viz rozhodnutí ze dne 19. 10. 2000: *Włoch vs. Polsko*: 27785/95, § 128; *Graužinis vs. Litva*, § 28, ř. 7.]

Ve vztahu k „přezkumu“ prováděnému státním zástupcem nutno poznamenat, že ESLP považuje za přezkum ve smyslu čl. 5 odst. 4 Listiny pouze přezkum provedený soudním orgánem, nebo alespoň orgánem, který má shodné institucionální rysy jako soud [„...the procedure under Article 5 § 4... ..must have a judicial character and give to the individual concerned guarantees appropriate to the kind of deprivation of liberty in question. In order to determine whether proceedings provide the “fundamental guarantees of procedure applied in matters of deprivation of liberty” regard must be had to the particular nature of the circumstances in which such proceedings take place“ in *Włoch vs. Polsko*, § 125, ř. 9 a rozhodnutí z 18. 6. 1971 *de Wilde vs. Belgie*, 2832/66, § 76, ř. 26)]. Mezi institucionální rysy vyžadované u subjektu přezkoumávajícího oprávněnost zbavení svobody patří neustrannost a nezávislost. Tyto rysy státního zástupce nesplňuje, a to jak z hlediska svého osobního statutu (srov. § 18 odst. 2, § 12d odst. 2 a § 12e odst. 1 a 2 ve spoj. s § 9 odst. 2 a § 10 odst. 4 zákona č. [283/1993](#) Sb., o státním zastupitelství a též Hlavu třetí Ústavy ČR- tj. syst. řazení k moci výkonné), tak z hlediska svého procesního postavení v trestním řízení (viz čl. 80 odst. 1 Ústavy a § 2 odst. 5 věta pátá a § 68 odst. 1 věta třetí tr.ř.) Obdobné hodnocení provedl ESLP, který v případě rumunských státních zástupců konstatoval, že veřejní žalobci jednající jako orgány veřejné žaloby a podřízení v první instanci generálnímu prokurátorovi a poté ministru spravedlnosti, nesplňují požadavek nezávislosti na moci výkonné [rozh. z 3. 6. 2003, *Pantea vs. Rumunsko*: 33343/96, § 238].

Zde považuje Ústavní soud za důležité zdůraznit, že uvedené hodnocení povahy rozhodování státních zástupců nutno chápat z hledisek přísně institucionálních, tedy jako konstatování objektivně existující potenciality, která z hlediska zákonodárcem zvoleného funkčního uspořádání institucionálně nebrání možným ingerencím exekutivy do rozhodování státních zástupců. Nijak se tím nezpochybnuje jak dosažená (a žádoucí) úroveň nezávislosti ústavně povolaných zástupců veřejné žaloby, tak konkrétní způsob výkonu funkce jednotlivých státních zástupců, jejich profesionální kvality, a snaha rozhodovat nestranně a objektivně, při dodržování ustanovení trestního řádu a ostatních předpisů. Nicméně právě potencialita možného účinného nátlaku brání považovat státního zástupce za orgán nezávislý, jak to má na mysli Úmluva.

Rozhodnutí státního zástupce o ponechání obviněného ve vazbě není rozhodnutím ve smyslu čl. 5 odst. 4 Úmluvy a ústavní stížnost bylo nutno považovat za neopodstatněnou v té části, ve které brojila proti rozhodnutí Vrchního státního zastupitelství o ponechání stěžovatele ve vazbě. Pro úplnost se dodává, že z výše uvedených důvodů ani rozhodování soudu o stížnosti proti takovému rozhodnutí nelze považovat za rozhodování soudu druhého stupně, tak jak jej chápe ESLP z pohledu Úmluvy. Jde o rozhodnutí prvostupňové.

IV. c)

Výše uvedené pojetí rozhodování o ponechání ve vazbě se již dříve promítlo do rozhodovací činnosti Ústavního soudu. Plénium ve svém nálezu ze dne 12. 10. 1994 konstatovalo, že „Pro takové rozhodování, z hlediska principu rovnosti, musí platit vše, co platí pro rozhodování o vazbě samotné...“ [sp.zn. pl. ÚS 4/94 publikováno pod č. 214/1994 Sbírky zákonů., nebo in Ústavní soud ČR: Sbírka nálezů a usnesení, sv. 2, náleží č. 46, C. H. Beck 1995, str. 57]. Stejně tak již bylo konstatováno, že: „Práva, vyplývající z ustanovení čl. 5 odst. 2 až 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, jsou zaručena všem osobám, zbaveným svobody bez jakéhokoli nepříznivého rozdílu. Opačný postup... není možno považovat za „rozumný“ v duchu judikatury ESLP.“ [náleží ze dne 2. 10. 2003, sp.zn. II. ÚS 142/03 vyhledatelný na www.concourt.cz].

Též komentář k trestnímu řádu v podání JUDr. Pavla Šámala s odkazem na čl. 10 Ústavy připouští, že právo obviněného být slyšen je třeba respektovat i při rozhodování o ponechání ve vazbě [srov. in kolektiv: Trestní řád: komentář, 4. vyd., Praha C.H.Beck, 2002, str. 424 a 425]. Odborné veřejnosti opakovaně předestřeli přesvědčivé argumenty pro tento výklad např. též JUDr. Jan Štěpán a JUDr. Bohumil Repík [srov. Bulletin advokacie, č. 6-7 ročníku 2002, str. 59 a 61, resp. č. 9, ročníku 2003, str.32-42 oba dostupné na www.cak.cz jako BA_02_06.pdf a BA_03_09.pdf].

V.

To vše vede Ústavní soud k závěru, že Vrchní soud v Praze svými rozhodnutími, na základě kterých ponechal stěžovatele ve vazbě, porušil ustanovení článku 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Právo obviněného být slyšen v kontradiktorním řízení, v němž je přezkoumávána zákonnost dalšího trvání vazby, patří mezi základní institucionální záruky spravedlnosti řízení o pokračování či skončení omezení osobní svobody. Pokud v takovém řízení není umožněno slyšení obviněného, dochází v případě následného pokračování vazby k ústavně nepřijatelnému omezení svobody (čl. 8 odst. 2 Listiny a čl. 5 odst. 4 Úmluvy.)

Obecnými soudy podávaný výklad trestního řádu nedává prostor pro slyšení obviněného v řízení o ponechání ve vazbě. Avšak podle Ústavy ČR platí, že stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva [čl. 10]. Proto je nutno ustanovení trestního řádu vykládat ústavně konformním způsobem, což v daném případě znamená nutnost respektovat ustálený a jednoznačný výklad čl. 5 odst. 4 Úmluvy prováděný ESLP. Jakým způsobem bude zajištěno slyšení obviněného v řízení o ponechání ve vazbě, budou moci rozhodnout obecné soudy v rámci standardních mechanismů pro sjednocování judikatury. Současný stav však je jednoznačně

protiústavní a měl by být změněn.

VI.

Ústavní soud ústavní stížnosti vyhověl a rozhodnutí vrchního soudu zrušil, podle ustanovení § 82 odst. 2 písm. a) zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, protože nabyl přesvědčení, že v dané věci se napadená rozhodnutí mohou projevat v právní sféře stěžovatele a konstatovaný protiústavní zásah vyžaduje jejich zrušení. Ve zbývajících částech byla stížnost odmítnuta jako zjevně neopodstatněná [§ 43 odst. 2 cit. zák], protože rozhodnutí státního zástupce není rozhodnutím ve smyslu čl. 5 odst. 4 Úmluvy, v rámci něhož byla věc posuzována. Proto byla stížnost v této části odmítnuta.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)